

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1039/2015
03.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиље Г.М. из Н.О., чији је пуномоћник А.Х., адвокат из Н.С., против туженог ДОО Е. ТТ Б.Т., кога заступа пуномоћник Љ.П., адвокат из Б.Т., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 198/15 од 06.03.2015. године, у седници одржаној 03.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 198/15 од 06.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 198/15 од 06.03.2015. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужиље и преиначена пресуда Основног суда у Суботици П1 212/13 од 04.09.2013. године тако што је усвојен тужбени захтев тужиље и утврђено да је ништаво решење туженог број 101/2010 од 22.11.2010. године којим је тужиљи отказан уговор о раду којим је тужиља била распоређена на послове и радне задатке "мотач-монтер", те се утврђује да наведено решење не производи правно дејство. Обавезан је тужени да тужиљу врати на послове и радне задатке у складу са њеном стручном спремом. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка, тако што је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова од 87.000,00 динара и обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 209.500,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове жалбеног поступка од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са туженим 24.06.2010. године закључила уговор о раду на пословима "мотач-монтер". У периоду од 06.10.2010. до 28.10.2010. године тужила није долазила на посао. Тужили је од стране туженог 25.10.2010. године упућено упозорење о постојању разлога за отказ који је тужила примила 27.10.2010. године. Тужила се појавила у просторијама туженог 28.10.2010. године када је својеручно написала изјаву у којој је навела да је била на боловању и да је због необавештености направила пропуст - није благовремено обавестила послодавца да је отпочела боловање. Уз ову изјаву приложила је и потврду о наступању привремене спречености за рад која се односи на период од 06.10.2010. до 01.11.2010. године и извештај о привременој спречености за рад за период од 06.10.2010. до 30.10.2010. године. До 28.10.2010. године тужила није обавестила послодавца о боловању ни лично, ни путем телефона. Решењем туженог отказан је уговор о раду и утврђено да јој престаје радни однос даном достављања наведеног решења јер је својом кривицом учинила повреду радне обавезе – неоправдани изостанак са посла три дана узастопно и више почев од 06.10.2010. године, а свој изостанак није пријавила у складу са чланом 103. став 1. Закона о раду, нити га је накнадно оправдала. Ово решење тужила је примила 25.11.2010. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је захтев тужиле неоснован јер је тужила неоправдано изостала са посла у дане који су јој стављени на терет.

Супротно, другостепени суд је закључио да тужила није прекршила одредбу члана 103. Закона о раду, због чега је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев и поништио решење туженог о отказу уговора о раду.

Становиште другостепеног суда је правилно.

По члану 103. став 1. Закона о раду запослени је дужан да се најкасније у року од три дана од дана наступања привремене спречености за рад у смислу прописа о здравственом осигурању о томе достави послодавцу потврду лекара која садржи време очекиване спречености за рад.

У поступку је утврђено да тужила није поступила у складу са цитираном одредбом члана 103. став 1. Закона о раду, али да по правилном закључку другостепеног суда то не може бити основ за доношење решења о отказу. Наиме, тужила је 28.10.2010. године приликом доласка у просторије туженог ради изјашњења на упозорење туженог о постојању разлога за отказ, туженом доставила потврду о наступању привремене спречености за рад и извештај о привременој спречености за рад којима је обухваћен целокупан период њеног изостанка са посла. Због тога се не може сматрати да тужила свој изостанак није оправдала. Накнадно оправдање изостанка тужиле тужени је морао узети у обзир

и исто прихватити јер је издато од стране изабраног лекара. С обзиром да је тужени у моменту доношења решења о отказу (22.11.2010. године) имао сазнања да се тужиља налазила на боловању, односно да њен изостанак с посла није био неоправдан, не може се применити отказни разлог због непоштовања радне дисциплине из члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду. Због тога је правилно преиначена првостепена пресуда, усвојен тужбени захтев и поништено решење о отказу уговора о раду и тужени обавезан на реинтеграцију тужиље.

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**